

Guia d'orquestrres gironines

Els qui tenen més a l'abast les hemeroteques, que són els periodistes, són els qui més vegades tendeixen a prescindir-ne. Entre els ditirambes que s'ha endut la nova GIOrquestra, hi ha l'afirmació que no hi ha cap iniciativa similar, i el mateix s'ha dit de la Jove Orquestra de les Comarques Gironines. Per això paga la pena ressituar-nos en el lloc i la història, com un exercici per a despistats o desmemoriats.

Deixant de banda les cobles-orquestrres i centrant-nos en les formacions estrictament simfòniques, ara per ara recompto sis orquestrres gironines, dues d'elles com a projectes formatius i quatre com a conjunts professionals. Les primeres són la Jove Orquestra Athenea i l'esmentada —i joveníssima— Jove Orquestra de les Comarques Gironines. Tot i ser orquestrres d'estudiants en formació, ambdues tenen una prestància considerable, però les seves limitacions són temporals: les de treballar durant les vacances escolars o períodes concentrats. Totes dues tenen trumfos diferents: la veterania i l'arrelament en el teixit local de la Jove Orquestra Athenea —quinze encontres!—, el mecenatge de Metalquímia i la guia de l'Orquestra de Cadaqués en la JOCG.

Ja que ha sortit, podríem encapçalar el llistat d'orquestrres professionals amb l'Orquestra de Cadaqués, integrada per músics d'altíssima qualitat, i resident a l'Auditori de Girona des de fa uns anys. Ara bé, de Cadaqués, potser deu tenir el domicili fiscal i poca cosa més: darrerament ni tan sols actuen al seu Festival de música. Una altra confusió de noms es produeix amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, en aquest cas no pel gentilici —és ben figuerença, començant pel seu director, Carles Coll— sinó perquè sovint deixa de ser de cambra per passar a ser també simfònica. Es vantava de ser l'única orquestra de corda professional i estable a Catalunya, però l'ERO que ha reduït la jornada dels seus membres en un 70 % ha alterat radicalment la seva situació. És en actiu, i també de llarga trajectòria, l'Orquestra de Girona, que va començar el 1996 amb el nom de Conjunt Orquestral de Girona. I finalment, sí, la GIOrquestra, amb Marcel Sabaté al capdavant, a la qual desitgem —colze a colze amb totes les altres cinc— una llarga i fèrtil trajectòria.

Una qüestió de viabilitat

La GIOrquestra ha començat amb bon peu, amb bons padrins com Nina, Albert Guinovart, Jordi Molina i Gemma Coma-Alabert. La pregunta del milió, en veure tanta diversitat orquestral, és quants d'aquests projectes seran viables en un futur proper. Si fóssim germànics, encara hi hauria probabilitats de coexistència, però tal com estan les coses aquesta riquesa és un luxe que té data de caducitat, i tant de bo m'equivoqui. Totes s'espavilen per buscar repertoris més populars, per recercar patrocinadors, per justificar adequadament les subvencions rebudes, per mantenir la qualitat exigida, per augmentar el ressò públic, però des de fora fa l'efecte d'una cursa per repartir-se un pastís més aviat escàs.

DUMKANS